

ZAGOSPODAROWANIE TRENU PARKU PRZY URZĘDZIE GMINY W SZUDZIAŁOWIE

Działka nr 301, gm. Szudziałowo,

Streszczenie

Część opisowa dla projektu zagospodarowania terenu pod elementy wyposażenia terenu z programu OSA

mgr inż. arch. kraj. Julita Maliszewska

Spis treści:

1. Informacje ogólne
2. Bilans terenu
3. Nawierzchnia
4. Nasadzenia
5. Wytyczne projektowe
6. Załączniki graficzne
 - a. Informacje ogólne
 - b. Koncepcja projektowa
 - c. Koncepcja nasadzeń
 - d. Detal 1
 - e. Detal 2
 - f. Detal 3
 - g. Detal 3a
 - h. Wizualizacje

1. Informacje ogólne

Teren opracowania znajduje się na terenie Gminy Szudziałowo, w miejscowości Szudziałowo. Graniczy on z główną drogą wojewódzką 674 od zachodu i ulicą Bankową od północy.

Teren opracowania o powierzchni 2 209 m² został przeznaczony pod zagospodarowanie elementami wyposażenia z programu OSA.

Za opracowywanym terenem znajduje się pozostała część działki, która z czasem zostanie zagospodarowana pod skate park oraz dalszą część parku o charakterze naturalnym.

Granice terenu objętego projektem.

W parku znajduje się jedna alejka wykonana z płyt chodnikowych. Zakłada się jej likwidację i wykonanie nowego układu ścieżek wg. koncepcji projektowej. Załącznik w części graficznej.

Istniejące zadrzewienia pozostają w formie niezmienionej. Dokończony zostają nasadzenia uzupełniające w postaci żywopłotu z bzu i forsycji (od

wschodniej strony działki) . Uzupelnieniem nowych ukłádów alejowych są nasadzenia w formie rabat ograniczonych obrzeżem plastikowym i wsypanych kor.

2. Bilans terenu

W projektowanej przestrzeni:

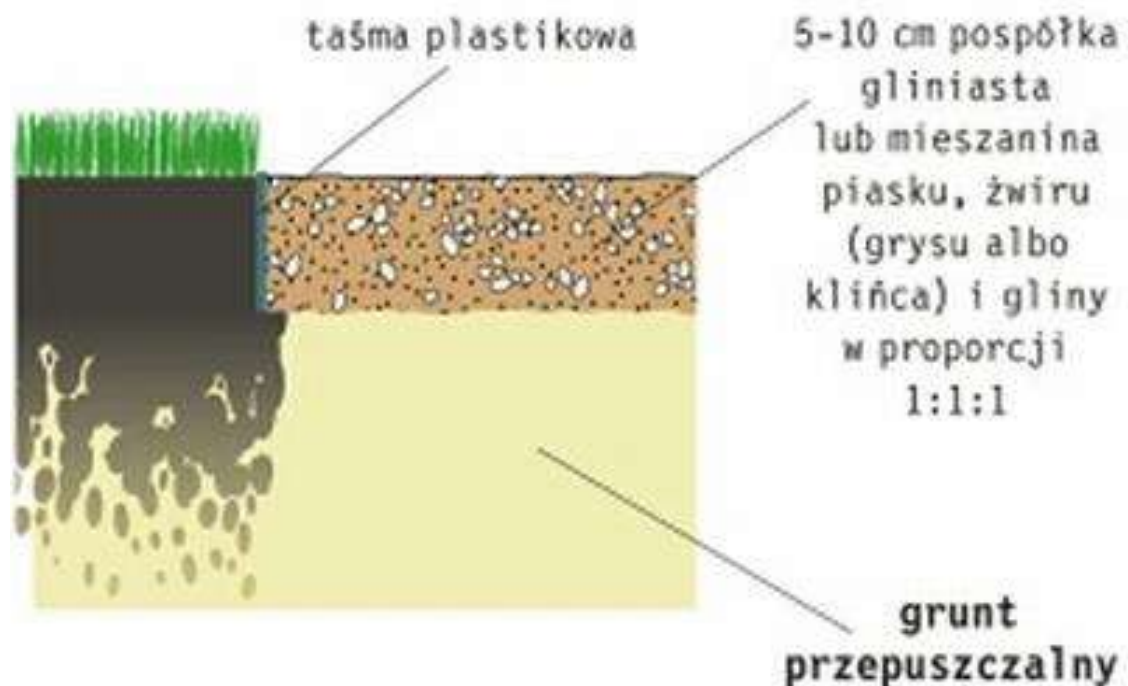
Nawierzchnia oraz tereny utwardzone zajmuje: 600m²

Trawniki zajmuj: 1409m²

Rabaty ozdobne: 200m²

3. Nawierzchnia

Opracowanie obejmuje utwardzenie alejek parkowych szer. 1, 20m. Ścieżki gruntowe powinny być wyprofilowane ze spadkami 1% poprzecznymi na obie strony. Wszystkie ścieżki i place zaprojektowane do wykonania mają charakter nawierzchni gruntowej . Konstrukcj pokazuje rysunek poniżej.

4. Nasadzenia

Planowane nasadzenia mają powstać w formie rabat ograniczonych od trawnika obrzeżem plastikowym. Dodatkowo rabaty wysypane mają być korą, jako element dekoracyjny oraz zabezpieczający przed nadmiernym parowaniem.

Dobór gatunkowy oparty jest na roślinach mało wymagających, znoszących zacienienie. Z krzewów liściastych proponowane są nasadzenia z bzu Meyera oraz forsycji, jako żywopłot ograniczający teren od wschodniej strony. Rabaty zostały zakomponowane z tawuły japońskiej, berberysów, hortensji, świerków o pokroju płożącym oraz bylin uzupełniających koncepcję (trawy, szalwia omszona, liliowce, funkcie)

Aby wpisać się w naturalny charakter parku nasadzenia przewidziano większymi skupiskami (po 3-5-12 roślin), tak aby wizualnie starzały wrażenie 'łanu' i harmonijnie współgrały z naturalnym otoczeniem.

ROŚLINY ZASTOSOWANE W PROJEKCIE:

Nr	Symbol	ILOŚĆ	NAZWA POLSKA	NAZWA ŁACIŃSKA
1		8	Świerk biały 'Nidiformin'	Picea abies 'Niformis'
2		28	Istniejące drzewa	Istniejące drzewa
3		13	Liliowiec	Hemerocallis sp.
4		13	Trzcinnik ostrokwiatowy	Calamagrostis acutiflora
5		28	Funkia w odmianach	Hosta w odmianach
6		7	Berberys thunberda 'Atropurpurea'	Berberis thunbergii
7		8	Szałwia omszona	Salvia nemerosa
8		12	Hortensja bukietowa 'Vanilla Frise'	Hydrangea quercifolia 'Vanilla Frise'
9		1	Buk pospolity 'Purple Fountain'	Fagus sylvatica 'Purple Fountain'
10		30	Tawuła japońska 'Magic Carpet'	Spiraea japonica 'Magic Carpet'
11		20	Forsycja pośrednia	Forsythia xmedia
12		30	Lilak meyera 'Superba'	Lilak meyera 'Superba'

1. Świerk biały 'Nidiformis'

Kartowy świerk o pokroju płaskokulistym, u młodych roślin z lekkim zagłębieniem po środku. Ze względu na ten charakterystyczny kształt, bywa nazywany świerkiem gniazdowym. Szczególnie dekoracyjny na wiosnę, w momencie pojawienia się młodych, jasnozielonych przyrostów. Po 10 latach dorasta do 0,4 m wysokości przy 1 m średnicy; po wielu latach osiąga ok. 1 m wysokości i 1,5 m średnicy. Pędy cienkie i giętkie. Igły krótkie, wąskie, miękkie, zielone.

Szyszek nie zawiązuje. Jest bardzo odporny na niskie temperatury, ale jak wszystkie kartowe świerki nie lubi zbyt suchego i zanieczyszczonego powietrza. Najlepiej rośnie na glebach gliniasto-piaszczystych, próchnicznych, o umiarkowanej wilgotności, lekko kwaśnych; na stanowiskach nasłonecznionych lub lekko zacienionych.

2. ISTNIEJĄCE DRZEWA

3. Liliowiec

Liliowce mają krótkie kłacza oraz mięsiste, zgrubiałe korzenie sięgające do 80 cm w głąb ziemi. Liście rozkładają się równomiernie na boki. Kwiaty rozwijają się od maja do września (zależnie od odmiany) na wierzchołkach wysokich bezlistnych pędów sięgających ponad liście. Poszczególne kwiaty rozwijają się często tylko na jeden dzień. U starszych odmian zamykają się, gdy odczuwają niedostatek

światła. **Liliowce** rosną na każdej przeciętnej glebie, choć najlepiej na żyznej, próchnicznej i nieco wilgotnej. Korzenia się głęboko, więc radzą sobie także w dość suchym podłożu. Stanowisko może być zarówno słoneczne, jak i półcieniste. W cieniu kwitną słabo. Dobrze znoszą niską temperaturę. Są długowieczne i w tym samym miejscu mogą rosnąć nawet 20-30 lat. Na glebach suchych, piaszczystych żyją krócej.

4. Trzcinnik ostrokwiatowy

Wieloletnia trawa tworząca wolno rozrastające się kępy o średnicy do 60 cm. Bylina o wyjątkowo długim okresie atrakcyjności, z trzema momentami „szczytowymi”, w których przyciąga uwagę swoją naturalną urodą. Pierwszym takim momentem jest wczesna wiosna, gdy po ścięciu zeszłorocznych, zaschniętych źdźbeł z ziemi

wyrastają soczyście zielone, młode liście, łukowato wyginające się od środka na wszystkie strony. Równowąskie, zielone blaszki liściowe są na brzegu ozdobione wyraźnym, bladożółtym marginesem. Liście mają od 40 do 90 cm długości i około 1 cm szerokości. Żółty margines jest najlepiej widoczny właśnie wiosną, później blaknie i staje się biały. Wczesnym latem spośród liści wyłaniają się wąskie, wiechowate kwiatostany dorastające do około 1 m wysokości. Kwitnienie to drugi moment, w czasie którego rośliny zwracają na siebie uwagę.

5. Funka w odmianach

Liście sercowate, intensywnie niebieskie z woskowatym szarym nalotem. Hosta odporna na słońce, ale na stanowisku słonecznym nie wybarwia się tak intensywnie, dlatego zalecane stanowisko to półcieniste lub cieniste. Odporna na ślimaki

6. Berberys thunberga

Ciernisty krzew o pokroju kopulastym. Osiąga 1,5-2 m wys. Liście purpurowoczerwone opadające na zimę. Kwiaty żółte, V. Owoce czerwone. Preferuje stanowiska słoneczne lub lekko cieniste; gleby całkiem kwaśne do umiarkowanie alkalicznych. Znosi niskie temperatury i okresową suszę. Nadaje się na żywopłoty, szpalery i do zestawień kolorystycznych.

7. Szalwia omszona

Niska, kępiasta bylina o wyprostowanym pokroju, ciemnofioletowych kwiatach i długim okresie kwitnienia. W czasie kwitnienia osiąga 30 cm wysokości. Tworzy nieduże, eliptyczne liście. Blaszki liściowe są ciemnozielone i wyraźnie

pomarszczone. Kwiaty są dosyć duże, grzbieciste, ciemnofioletowe, zebrane w proste, kłosowate kwiatostany. Rośliny zakwitają pod koniec maja, w czasie kwitnienia przyciągają pszczoły i motyle. Usuwanie przekwitłych kwiatostanów stymuluje rośliny do zawiązywania nowych pąków kwiatowych przedłużając kwitnienie nawet do jesieni. Bylina tolerancyjna względem podłoża, dobrze rośnie na glebach umiarkowanie wilgotnych do suchych, na miejscach słonecznych. Odmiana odporna na mróz, strefa 6a. Polecana do sadzenia w grupach na rabatach bylinowych, w ogrodach skalnych oraz w pojemnikach.

8. Hortensja bukietowa 'Vanilla Frieze'

Nowa odmiana hortensji bukietowej o dużej wartości dekoracyjnej. Krzew o wyprostowanym pokroju, dorastający do 2 m wys. i 1,5 m szer. Pędy ciemnoczerwone. Kwiaty płonne, zebrane w wiechowate, bardzo duże kwiatostany, do 40 cm dł. Barwa kwiatów początkowo biała, szybko zmienia się na intensywnie różową, a nawet czerwoną. Kwitnie od VII do X. Wymaga gleb lekko kwaśnych,

próchnicznych, ale dobrze rośnie na glebach przeciętnych ogrodowych. Lubi gleby wilgotne, szczególnie w okresie kwitnienia. Roślina całkowicie mrozoodporna, nie wymaga okrywania. Preferuje stanowisko słoneczne lub półcieniste.

9. Buk pospolity 'Purple fountain'

Czerwonolistne drzewo o gałęziach zwisających do ziemi i charakterystycznie przewieszającym się wierzchołku. Dwudziestoletnie egzemplarze mają ok. 4-5 m wys., przy szer. 1,5-2 m. Liście ciemnoczerwone, błyszczące, jesienią przebarwiają się na żółto. Stanowisko słoneczne. Preferuje gleby żyzne i świeże, o stałym poziomie wód gruntowych. Nadaje się do małych ogrodów przydomowych.

10. Tawuła japońska 'Magic carpet'

Bardzo niski, wolnorosnący krzew o oryginalnym, kontrastowym zabarwieniu liści.

Pokrój zwarty, płaskokulisty. Dorasta do 0,5 m wysokości i jest dwukrotnie szerszy niż wyższy. Liście małe, eliptyczne, ostro zakończone, na brzegach piłkowane, najmłodsze pomarańczowe, starsze żółte. Kwiaty

ciemnoróżowe, drobne, ok. 5 mm, zebrane w płaskie kwiatostany na końcach tegorocznych pędów. Kwitnie obficie latem, VI-VII. Krzew o przeciętnych wymaganiach glebowych, wytrzymały na mrozy, suszę i warunki miejskie. Toleruje wszystkie ogrodowe uprawne gleby, źle rośnie na glebach mokrych i ciężkich. Wymaga stanowiska słonecznego. Polecany na rabaty i na niskie żywopłoty. Cenna roślina okrywowa, rosnąca w prawie każdych warunkach. Nadaje się do ogrodów skalnych i do pojemników. Wiosną wymaga niskiego przycięcia

11. Forsycja pośrednia

Wyprostowany krzew o sztywnych pędach dorastający do 2 m wysokości i podobnej szerokości. Wiosną na gałązkach pojawiają się duże, kanarkowożółte kwiaty o średnicy 4-5 cm, zbudowane z 4 szerokich, wstęgowatych płatków. Kwiaty są zwykle osadzone pojedynczo. Liście dorastają do 8-10 cm długości, są sztywne, lancetowate z ząbkowanym brzegiem, ciemnozielone. Jesienią przebarwiają się na żółto. Krzew o niewielkich wymaganiach uprawowych, dobrze rośnie na większości przeciętnych gleb ogrodowych. Preferuje stanowiska słoneczne lub ewentualnie lekko ocienione. W miejscach cienistych rośliny słabiej kwitną. Odmiana polecana do uprawy w zielenie miejskiej, ogrodach przydomowych, w parkach, gdzie bardzo atrakcyjnie prezentuje się sadzona w grupach.

12. Lilak Meyera

Gęsty, zwarty krzew o regularnym, półkulistym pokroju i drobnych, silnie pachnących kwiatach. Po wielu latach uprawy osiąga 1,5 m wysokości i szerokości. Na cienkich, za młodu owłosionych gałązkach wczesną wiosną pojawiają się małe, do 4 cm długości, jajowate liście o lekko pofalowanych, ciemnozielonych blaszkach. Purpurowofioletowe kwiaty, choć znacznie drobniejsze, są podobne do tych, jakie tworzy lilak pospolity. Pojedynczy kwiat jest zbudowany z wąskiej, rozszerzającej się ku górze rurki zakończonej rozpostartymi, drobnymi łatkami. Kwiaty są zebrane w obfite i liczne kwiatostany - krótkie, gęste wiechy. Ich cechą charakterystyczną jest wydzielanie silnego, przyjemnego zapachu. Słodki nektar

ukryty wewnątrz rurek wabi motyle. Krzewy zakwitają na przełomie maja i czerwca, później często powtarzają kwitnienie, ale już znacznie słabiej.

ROZGRANICZENIE RABAT ZA POMOCĄ OBRZEŻY PLASTIKOWYCH EKOBORD

5. Załączniki graficzne

- i. Informacje ogólne
- j. Koncepcja projektowa
- k. Koncepcja nasadzeń
- l. Detal 1
- m. Detal 2
- n. Detal 3
- o. Detal 3a
- p. Wizualizacje